

MARK POWERS

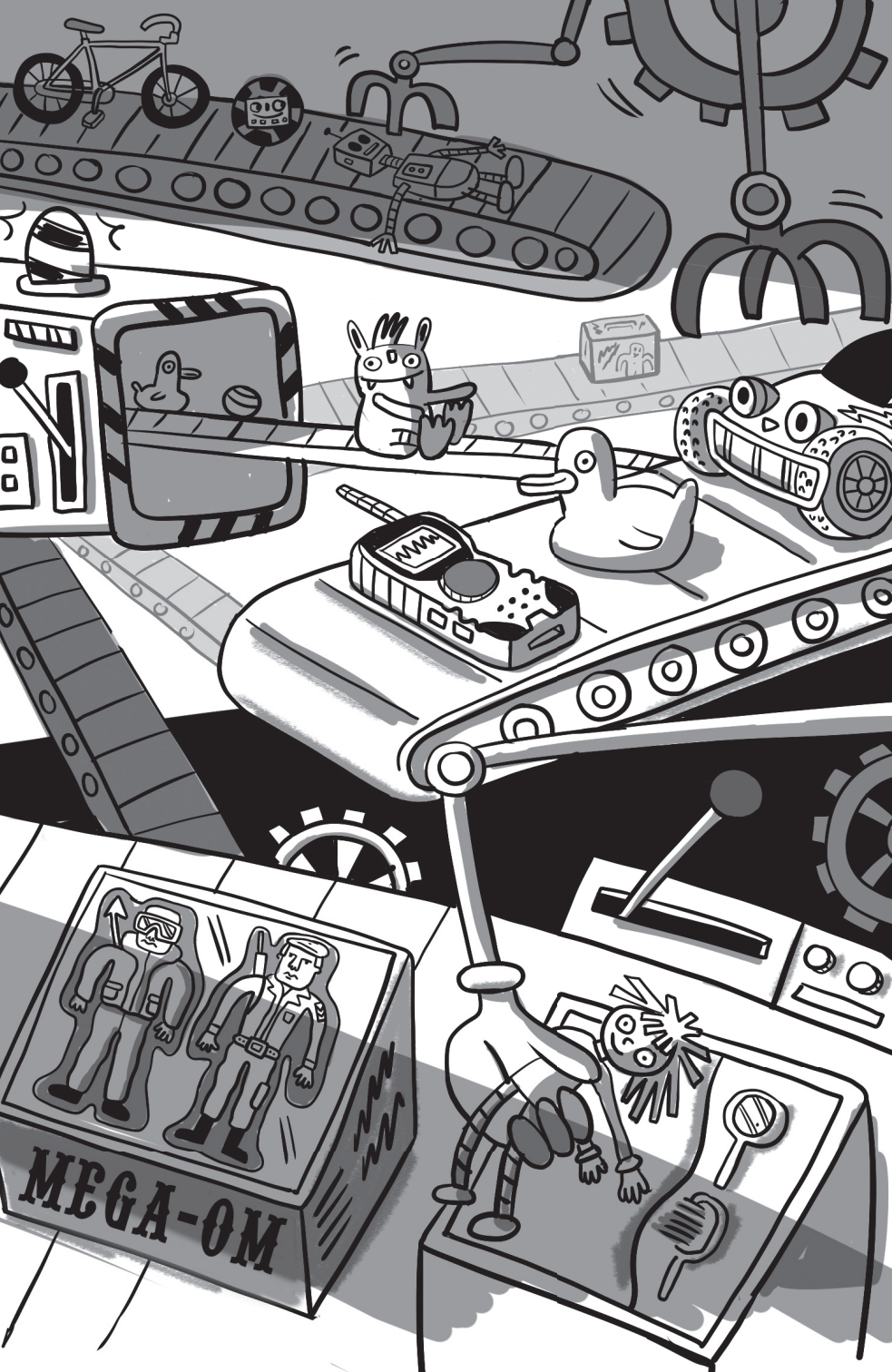
**JUCĂRIILE-
SPION**

Traducere din limba engleză de Andrei Covaciu

Ilustrații de Tim Wesson

CORINT JUNIOR

MEGA-OM

CAPITOLUL UNU

DACĂ ÎMBRĂȚIȘĂRILE AR PUTEA UCIDE

La Joctacular Ultramuz, cea mai mare fabrică de jucării din lume, era o zi obișnuită de marți. Sute și sute de benzi transportoare foșneau și bâzâiau, purtând de colo-colo mii de jucării noi, strălucitoare, către cutiile multicolore în care acestea urmau să fie împachetate și livrate magazinelor de specialitate. Mingi, biciclete, cuburi... păpuși, dominouri, rățuște... fluiere, walkie-talkie-uri, pistoale cu apă – aici se fabrică toate jucăriile imaginabile.

Jucăriile firmei Joctacular Ultramuz nu seamănă cu cele fabricate de alte companii, pentru simplul motiv că sunt inteligente – și mult mai distractive. Aici, toate jucăriile conțin câte un creier mic, computerizat, care le conferă personalitate și capacitatea

de a merge, asemenea unor ființe vii. Prin urmare, avem de-a face cu ultimul răcnet în domeniu: biciclete capabile să te ducă acasă în zilele în care ești prea obosit ca să pedalezi, mingi care vor să fie șutate, jocuri de masă ale căror piese se strâng singure odată ce s-a încheiat câte o partidă, păpuși care se comportă asemenea unor oameni adevărați. Copiii se dau în vânt după aceste jucării.

Deodată, o lumină roșie se aprinse pe unul dintre panourile de control. O alarmă începu să țiuie.

— Of! exclamă tehnicianul îmbrăcat în halat alb, care supraveghea producția în dimineața aceea.

Acesta sări surprins din scaun – lovindu-se cu genunchiul de marginea mesei.

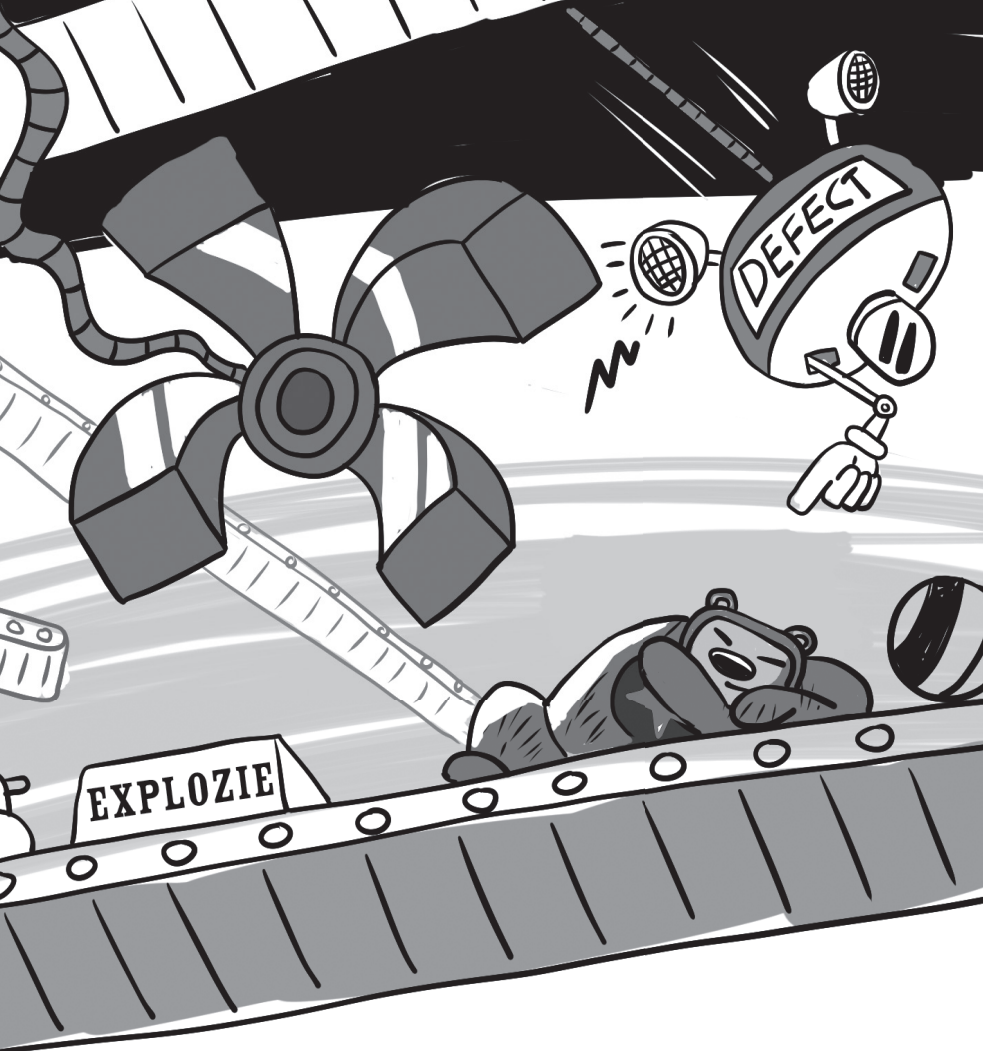
Pe măsură ce jucăriile se deplasau pe banda transportoare, fiecare era supusă unei serii întregi de teste și scanări, pentru ca fabricanții să se asigure că totul este în regulă. Compania avea de ce să se mândrească cu produsele sale și ținea ca fiecare jucărie să fie perfectă în ochii copilului care o va cumpăra. Lumina roșie anunța descoperirea unui defect la una dintre jucării. Dacă vreun tehnician ar fi lăsat o jucărie defectă să iasă pe poarta fabricii, ar fi avut de-a face cu șeful lui.

Frecându-și genunchiul, tehnicianul cercetă cu privirea datele afișate pe ecranul calculatorului. Sistemul tocmai depistase o problemă la unul dintre ursii Smotocistici și Mângâielnici. Seria jucăriilor Smotocistice și Mângâielnice era compusă din ursuleții cei mai avansați din punct de vedere tehnologic. Aceștia puteau să îngâne cântece de leagăn, să îți spună povești de noapte-bună, să îți aducă o cană cu lapte cald – dar lucrul la care se pricepeau cel mai bine erau îmbrățișările. În clipa în care luai în brațe unul dintre acești ursuleți, acesta te îmbrățișa la rândul lui. Într-o lume în care mulți părinți erau pur și simplu prea ocupați ca să facă gesturi banale, precum îmbrățișarea propriilor copii, vânzările acestor ursuleți erau de ordinul milioanei.

Tehnicianul apăsă unul dintre butoanele de pe panoul de control. Imediat, o gheară metalică uriașă coborî din tavan, luând ursulețul defect de pe banda transportoare.

Deodată, ursulețul deschise ochii. Se așteptase să ajungă într-o cutie de carton, hurducându-se în spatele unui camion și îndreptându-se către unul dintre magazinele de jucării. În loc de toate acestea,

se trezise într-o încăpere murdară, cu pereți metalici. Acolo se mai aflau o masă, un scaun, un calculator și un sandvici cu șuncă pe jumătate mâncat. Dar niciun copil cu care să se joace. Văzând asta, ursulețul se încruntă. Oare ce se întâmpla?

Ușa încăperii se deschise, iar în prag își făcu apariția tehnicianul îmbrăcat în halat alb, cărând un obiect mare, acoperit cu un cearșaf. Tehnicianul lăsă obiectul pe podea, după care cercetă cu privirea datele afișate pe ecranul calculatorului.

— Tu ești jucăria Smotocistică și Mângâielnică cu numărul 427935, nu-i așa? Fabricată în această dimineață?

Ursulețul dădu din cap:

— Da.

— Aici scrie că ți s-a alocat numele de Dan. Corect?

— Eu sunt ăla, răspunse ursulețul.

Toate jucăriile fabricate de firma Joctacular Ultramuz primeau diferite nume, ceea ce le confirma unicitatea.

— Ei, bine, Dan – uite care-i treaba. Calculatorul spune că ești defect și că numai eu pot decide dacă problema pe care o ai poate fi îndreptată. Compania noastră este cunoscută pentru faptul că distribuie cele mai bune jucării din lume, așa că nu ne putem permite să lansăm pe piață produse necorespunzătoare, nu-i așa?

— Cum spui tu, amice, răspunse ursulețul.

Pe acesta nu îl interesau chestiile plicticoase legate de piețele de desfacere sau de reputația unei firme. El fusese programat să creeze bucurie.

— Bun, spuse tehnicianul. Hai să începem!

Spunând aceasta, dădu la o parte cearșaful care acoperea obiectul cel misterios pe care îl adusese în încăpere.

Imediat, ursulețul își căscă surprins ochii lui mari și castanii. „Obiectul“ părea să fie de fapt o fetiță tristă, care își ținea brațele desfăcute. Arăta de parcă ar fi avut urgent nevoie de o îmbrățișare.

Tehnicianul lovi cu degetele capul fetiței, producând un sunet metalic.

— Acesta este manechinul pentru testarea îmbrățișărilor, îi explică el ursulețului. Sistemul electronic din interiorul lui ne va spune cât de bun ești la îmbrățișat. Presiune, durată, cocoloșenie – și așa mai departe. Iar acum, Dan, te rog frumos să îmbrățișezi, pentru mine, manechinul.

Dan făcu un pas înainte. Așa, da! Era făcut pentru îmbrățișări, iar acum i se oferea șansa să își dovedească utilitatea! O luă în brațele lui îmblănite pe fetița de tablă, strângând-o cu putere la piept.

Deodată, în încăpere se auzi un zgomot de metal îndoit, urmat de o bubuitură puternică. Dan se dădu înapoi, șocat. Fetița din tablă se prăbuși la pământ, cu spatele turtit în ultimul hal, cu brațele răsucite și cu un fuior subțire de fum ieșindu-i pe urechi.

Tehnicianul ridică din sprâncene:

— Of, frate...

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Dan.

Tehnicianul trecu un aparat mic, electronic, peste capul ursulețului. Acesta începu să bipăie, după care tehnicianul cercetă cu privirea afișajul mic și verde al acestuia.

— Aha! Exact ce mi-am închipuit. Ce păcat!

— Ce s-a întâmplat?

— Ai un cip de îmbrățișenie defect, care comandă brațelor tale să folosească o forță de o mie de ori mai mare decât cea obișnuită. Cu alte cuvinte: nu ești conștient de propria ta forță. Mă tem că nu te putem lăsa să te apropii de copii, spuse tehnicianul arătând către resturile contorsionate ale manechinului pentru testarea îmbrățișărilor. Imaginează-ți că ai fi făcut asta unui copil adevărat. Așa ceva chiar că ar fi dăunat afacerilor.

Dan dădu din umeri:

— Atunci, reprogramează-mă. Fă-mă mai puțin puternic.

Tehnicianul clătină din cap:

— E prea complicat să reprogomez un singur microcip. Mă tem că nu merită efortul. E mult mai simplu să te facem bucăți și să te asamblăm din nou.

— Să mă faceți *bucăți?!*

Inima robotică a lui Dan se umplu de teamă.

— Nu te îngijora, îi spuse tehnicianul rânjind. Nu te va dura. Adică – nu prea mult, urmă el arătând către un „X” mare, galben, pictat pe podeaua încăperii. Te rog frumos să te așezi pe X-ul ăla, Dan.

Dan se așază, nedumerit, cu picioarele pe „X”; simțind cum i se zbârlește blana, pentru simplul motiv că habar n-avea ce se va întâmpla cu el mai departe.

— De ce aici? întrebă el.

— Pentru că acolo se află trapa.

